

Late overlegging strafdossier toegestaan; oproepen getuigen terecht geweigerd

HR, 5 oktober 2018, 17/00373, ECLI:NL:HR:2018:1850

SAMENVATTING

Naar aanleiding van een FIOD-onderzoek heeft de strafkamer van Rechtbank Gelderland bewezen geacht dat in de administratie van X (bv; belanghebbende) valse facturen werden opgenomen en dat de dga daaraan feitelijk leiding heeft gegeven. De strafkamer heeft verder bewezen geacht dat de aangiften vpb voor de jaren 2001, 2002 en 2003 onjuist door X zijn gedaan en dat de dga ook daaraan feitelijk leiding heeft gegeven. De Inspecteur heeft aan X (forse) navorderingsaanslagen vpb opgelegd op grond van de uitkomsten van een controle-onderzoek en het FIOD-onderzoek. X heeft zich voor Hof Arnhem-Leeuwarden op het standpunt gesteld dat het op het FIOD-onderzoek betrekking hebbende strafdossier een op de zaak betrekking hebbend stuk is en dat de Inspecteur dit stuk had moeten overleggen. Het Hof heeft geen gevolgen verbonden aan het feit dat de Inspecteur het strafdossier niet gelijk heeft overgelegd. Het Hof heeft daartoe geoordeeld dat X door de late inbreng niet is benadeeld in haar stellingname tegen de navorderingsaanslagen, aangezien zij zelf steeds over het strafdossier heeft beschikt. Met betrekking tot de (navorderings)aanslagen over de jaren 2000, 2001 en 2004 heeft het Hof geoordeeld dat X voor die jaren niet de vereiste aangifte heeft gedaan. Het Hof heeft hieraan het gevolg verbonden dat op grond van artikel 27e, lid 1, AWR op X de last rust te doen blijken dat en in hoeverre de uitspraken op bezwaar met betrekking tot de jaren 2000, 2001 en 2004 onjuist zijn. Het Hof heeft X in dat bewijs niet geslaagd geacht. Met betrekking tot de jaren 2002 en 2003 heeft het Hof geoordeeld dat de Inspecteur de correcties van de belastbare winst in redelijkheid heeft kunnen baseren op de gegevens die zijn gebleken uit het controle-onderzoek en het FIOD-onderzoek. Vervolgens heeft het Hof geoordeeld dat voor zover de correcties door X (meer) genoten winst betreffen, de bewijslast op de Inspecteur rust en dat het Hof niet twijfelt aan de juistheid van hetgeen de Inspecteur omtrent die correcties heeft gesteld in de correctiebrieven. Het Hof heeft voorts geen gevolg gegeven aan het verzoek van X om twee getuigen op te roepen. Tegen dit oordeel heeft X cassatieberoep ingesteld. De Hoge Raad oordeelt dat indien een partij de rechter verzoekt getuigen op te roepen op de voet van artikel 8:63, lid 3, Awb, het de rechter vrijstaat alleen dan (zelf) een getuige op te roepen indien hem dit in het kader van de op hem rustende taak zinvol voorkomt. Ook in een dergelijk geval zal van de partij die het verzoek doet in beginsel mogen worden verwacht dat zij voldoende concreet vermeldt op welke van haar stellingen het door middel van de getuige(n) te leveren bewijs betrekking heeft en, voor zover mogelijk, wie daarover een verklaring zou(den) kunnen afleggen. Het Hof heeft aan de afwijzing van het verzoek tot het oproepen van getuigen kennelijk onder meer ten grondslag gelegd dat het verzoek niet was gespecificeerd. Met dit oordeel heeft het Hof het hiervoor overwogene niet miskend. Voorts oordeelt de Hoge Raad dat het Hof ervan uit is gegaan dat het strafdossier een op de zaak betrekking hebbend stuk is. Hiervan uitgaande heeft het Hof er terecht op toegezien dat het strafdossier (alsnog) werd overgelegd. Het oordeel van het Hof dat geen gevolgen worden verbonden aan de late overlegging van het strafdossier omdat X daardoor niet is geschaad in haar stellingname tegen de navorderingsaanslagen, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting (zie HR 17 augustus 2018, 17/00879, ECLI:NL:HR:2018:1319, r.o. 2.2). De motivering van het Hof dat X voor het jaar 2004 niet

de vereiste aangifte heeft gedaan, is echter ontoereikend. De zaak is op dit punt verwezen naar Hof Den Bosch.

NOOT

In deze noot bespreek ik twee arresten waaraan gelijke feiten ten grondslag liggen. Het onderhavige arrest ziet op de vennootschap, het andere hierna opgenomen in deze aflevering,¹ op de dga. De zaken zijn op de ouderwetse manier gaan rollen: publicaties in een landelijk dagblad over een witwasonderzoek brachten de Inspecteur op het spoor van belanghebbenden. Na onderzoek door de FIOD is de dga strafrechtelijk veroordeeld voor het feitelijk leiding geven aan het indienen van onjuiste aangiften vpb vanwege het gebruik van valse facturen. Vervolgens moest natuurlijk (ook) nog belasting worden betaald. Het arrest is moeizaam leesbaar en noopt meermaals tot grasduinen in de bestreden uitspraak van het Hof. En zelfs dan. Mij dunk dat de Hoge Raad te weinig feiten heeft vastgesteld om te kunnen volgen waarom de gegrondverklaring van de klacht tegen de omkering niet ziet op de jaren 2000 en 2001, wel op latere jaren. Een arrest zou op zichzelf leesbaar moeten zijn en de beslissingen zouden terug te voeren moeten zijn op de in het arrest opgenomen feiten. Nadere bestudering van de vastgestelde feiten in eerdere instantie(s) leert dat er valse facturen zijn aangetroffen betreffende de jaren 2000 en 2001. Hoewel dat wellicht nog niet direct wil zeggen dat er in latere jaren geen sprake is geweest van valse facturen, is de aanwezigheid van valse facturen in (onder meer) 2004 niet vastgesteld. Het niet doen van de vereiste aangifte kan niet worden gebaseerd op de aanwezigheid van valse facturen. Voor zover het middel daarover heeft geklaagd is het dus terecht voorgesteld. Daarbij maakt het weinig uit of het Hof is uitgegaan van onjuiste feiten (wel valse facturen in overige jaren), of is uitgegaan van extrapolatie (fouten in eerdere jaren besmetten de latere jaren). Het eerste maakt het oordeel onbegrijpelijk, want gebaseerd op een onjuist inzicht in de feiten. Het tweede is een onjuist rechtsoordeel, want de beoordeling of een aangifte (on)juist is, dient te geschieden op basis van de feiten die aan (het tijdvak van) die betreffende aangifte ten grondslag (horen te) liggen.

Strafdossier te laat in de procedure ingebracht

De Hoge Raad laat het oordeel van het Hof in stand dat aan het te laat overleggen van het strafdossier geen gevolgen worden verbonden. Dat is geen verrassende uitkomst. Partijen hebben voldoende tijd gehad het strafdossier te bestuderen, zodat het gebrek is hersteld. Wat wel meten met twee maten is, is de schorsing van het onderzoek ter zitting om de Inspecteur de gelegenheid te bieden te voldoen aan zijn verplichting alsnog het strafdossier in te brengen en vervolgens die schorsing mee te wegen in de beslissing van het Hof geen getuigen op te roepen. Dat alleen de Inspecteur de mogelijkheid krijgt een gebrek te herstellen en belanghebbenden worden afgepoeierd met de behoorlijke procesorde verdraagt zich slecht met de taak van de rechter om de equality of arms te waarborgen.

'Kennelijk' ongespecificeerd getuigenaanbod afgewezen

Het verzoek getuigen op te roepen wordt door het Hof onder andere verworpen omdat het onvoldoende specifiek zou zijn geweest. Het Hof heeft hierover niet meer vastgesteld dan dat belanghebbenden hebben verzocht 'een tweetal getuigen' op te roepen. Natuurlijk was het verzoek specifiekter dan dat. De feitenvaststelling van het Hof deugt dus niet en dat kan niet als de beslissing daarop leunt. Daarnaast had het voor de hand gelegen dat het Hof op de zitting om opheldering had gevraagd over het kennelijk niet specifieke bewijsaanbod. In het arrest van 16 december 2016² oordeelde de Hoge Raad daar nog specifiek over: 'Voorts blijkt uit 's Hofs uitspraak of de stukken van het geding niet dat het Hof

1 HR 5 oktober 2018, 17/00374, ECLI:NL:HR:2018:1839, NLF 2018/2225.

2 HR 16 december 2016, 15/05839, ECLI:NL:HR:2016:2860, NLF 2017/0097, met noot van Nent.

belanghebbende heeft gevraagd om opheldering van de vragen die het bewijsaanbod kennelijk bij het Hof opriep.' Dat is ook in lijn met het door belanghebbenden aangehaalde arrest Gillissen, waarin het EHRM nadruk legt op de eigen verantwoordelijkheid van de rechter 'to conduct a proper examination of the submissions, arguments and evidence adduced by the parties, without prejudice to its assessment of whether they are relevant to its decision'. Ik lees in dat arrest dat het EHRM een actieve houding van de rechter eist als het gaat om waarheidsvinding. Dat waarheidsvinding veel tijd kan kosten en dat dit wringt met de wens van rechters om zaken vlot af te doen, blijkt in deze zaak.³

Hof twijfelde niet aan juistheid correctie

Misschien nog wel opmerkelijker is dat het Hof de juistheid van aangebrachte correcties motiveert met de opmerking dat niet is 'gebleken dat aan de juistheid van hetgeen de Inspecteur daaromtrent in de genoemde brieven heeft gesteld, moet worden getwijfeld'. Een correctiebrief is net als een rapport van een boekenonderzoek en een verweerschrift niets meer dan een standpunt van de Inspecteur dat als zodanig geen bewijswaarde heeft. Zelfs in een geval als dit, waarin geen 'inhoudelijk verweer' – wat dat precies betekent is mij niet duidelijk – is gevoerd tegen de aanslagen en omkering van de bewijslast is toegepast, moet het Hof aan de hand van onderliggend bewijs vaststellen dat de aanslag niet naar willekeur is opgelegd. Uitsluitend verwijzen naar stellingen van de Inspecteur is te kort door de bocht.

Omkering wegens te late aangifte zonder aanmaning?

In de zaak van de dga komt de Hoge Raad nog tot het oordeel dat de klacht over de omkering van de bewijslast niet kan slagen 'aangezien dat oordeel zelfstandig wordt gedragen door 's Hofs, in cassatie niet bestreden, vaststelling dat belanghebbende te laat, namelijk pas in de bezwaarfase, gevolg heeft gegeven aan de uitnodigingen tot het doen van aangifte'. In het arrest van 14 april 2017⁴ heeft de Hoge Raad geoordeeld dat voor omkering op die grond nodig is dat belanghebbende is uitgenodigd en aangemaand tot het doen van aangifte. Over een aanmaning heeft het Hof niets vastgesteld.

mr. B.J.G.L. Jaeger

Jaeger Advocaten-belastingkundigen

BRON

Arrest gewezen op het beroep in cassatie van X Holding bv te Z (hierna: belanghebbende) tegen de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 20 december 2016, nrs. 14/00956 tot en met 14/00964, op het hoger beroep van belanghebbende tegen een uitspraak van de Rechtbank Gelderland (nrs. AWB13/862 tot en met AWB13/866 en AWB13/2931 tot en met AWB13/2934) betreffende de aan belanghebbende voor de jaren 2000 tot en met 2004 opgelegde (navorderings)aanslagen in de vennootschapsbelasting. De uitspraak van het Hof is aan dit arrest gehecht.

1. Geding in cassatie

Belanghebbende heeft tegen 's Hofs uitspraak beroep in cassatie ingesteld. Het beroepschrift in cassatie is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

De Staatssecretaris van Financiën heeft een verweerschrift ingediend.

Belanghebbende heeft de zaak doen toelichten door M. Hendriks en J. Berns, advocaten te Nijmegen.

2. Beoordeling van de middelen

2.1. In cassatie kan van het volgende worden uitgegaan.

³ Zie hierover ook mijn artikel in TFB 2018/1, 'Rechters, het zijn net mensen. Het bewijsaanbod in belastingzaken'.

⁴ HR 14 april 2017, 16/05276, ECLI:NL:HR:2017:675, NLF 2017/0897, met noot van Berns.

2.1.1. Belanghebbende is de moedermaatschappij van een fiscale eenheid voor de vennootschapsbelasting waarvan haar dochtervennootschap B B.V. (hierna: de dochtervennootschap) deel uitmaakt. Enig aandeelhouder en directeur van belanghebbende is A (hierna: de DGA).

2.1.2. De bedrijfsactiviteiten van belanghebbende en de dochtervennootschap in de onderhavige jaren (2000-2004) omvatten onder meer het verkopen van reizen naar Venezuela. Voor de organisatie van deze reizen werd gebruik gemaakt van de diensten van C ca (hierna: C). C werd vertegenwoordigd door D (hierna: D).

2.1.3. In 2006 is de Inspecteur een controle-onderzoek gestart bij belanghebbende, de dochtervennootschap en de DGA (hierna: het controle-onderzoek). Naar aanleiding van dit onderzoek is de FIOD-ECD in 2008 een strafrechtelijk onderzoek begonnen tegen belanghebbende, de dochtervennootschap en de DGA (hierna: het FIOD-onderzoek). Van het controle-onderzoek is geen rapport opgemaakt.

Uit voormelde onderzoeken is gebleken dat in de jaren 2000 en 2001 in de administratie van belanghebbende in totaal acht facturen zijn opgenomen betreffende "Handling fee en transportkosten (C)". Het gaat daarbij steeds om een vast bedrag van USD 17.500 per vlucht, en om een totaal van, omgerekend, ruim € 2.000.000 per jaar. Deze facturen (hierna: de vluchtfacturen) zijn blijkens haar administratie aanvankelijk niet door belanghebbende betaald, maar de daarop vermelde bedragen zijn bijgeschreven op een (bestaande) schuld van belanghebbende aan C.

Uit de hiervoor genoemde onderzoeken is voorts gebleken dat D op zijn naam een bankrekening bij de Rabobank heeft geopend en dat uitsluitend de DGA gemachtigd was voor deze rekening (hierna: de bankrekening).

2.1.4. In het van het FIOD-onderzoek opgemaakte overzichtsproces-verbaal (hierna: het OPV) wordt het vermoeden uitgesproken dat de vluchtfacturen vals zijn en dat de DGA met behulp van de vluchtfacturen gelden heeft onttrokken aan belanghebbende en/of de dochtervennootschap en deze gelden via de bankrekening uiteindelijk heeft gestort op een op zijn naam gestelde en in Luxemburg aangehouden bankrekening.

2.1.5. De strafkamer van de Rechtbank Gelderland heeft bewezen geacht dat in de administratie van belanghebbende acht valse facturen (de vluchtfacturen) werden opgenomen en dat de DGA daaraan feitelijke leiding heeft gegeven. De strafkamer van de Rechtbank heeft voorts geoordeeld dat uit het FIOD-onderzoek is gebleken dat de met deze valse facturen gemoeide bedragen ten onrechte werden bijgeschreven op een schuld van belanghebbende aan C. De strafkamer van de Rechtbank heeft verder bewezen geacht dat de aangiften vennootschapsbelasting voor de jaren 2001, 2002 en 2003 onjuist door belanghebbende zijn gedaan en dat de DGA ook daaraan feitelijke leiding heeft gegeven.

2.1.6. De onderhavige (navorderings)aanslagen zijn opgelegd op grond van de uitkomsten van het controle-onderzoek en het FIOD-onderzoek. De correcties van de eerder vastgestelde belastbare winst respectievelijk de aangegeven belastbare winst zijn door de Inspecteur voor elk jaar gespecificeerd, toegelicht en aangekondigd in afzonderlijke brieven (hierna: de correctiebrieven). Voor de jaren 2000 en 2001 is de belastbare winst verhoogd met onder meer de bedragen van de vluchtfacturen (€ 2.300.924 voor 2000 en € 2.049.532 voor 2001). Voor het jaar 2004 is de belastbare winst verhoogd met correcties van in totaal € 2.034.495, waaronder een correctie "Schulden (C)" ten bedrage van € 1.815.121.

2.1.7. Belanghebbende heeft zich voor het Hof op het standpunt gesteld dat het op het FIOD-onderzoek betrekking hebbende strafdossier (hierna: het strafdossier) een op de zaak betrekking hebbend stuk is en dat de Inspecteur dit stuk over had moeten leggen. Tijdens het eerste onderzoek ter zitting heeft belanghebbende betoogd dat het aan het Hof is te bepalen welke gevolgen moeten worden verbonden aan het feit dat de Inspecteur dit heeft nagelaten en dat de Inspecteur niet meer in de gelegenheid zou moeten worden gesteld het strafdossier over te leggen. Het Hof heeft daarop het onderzoek ter zitting geschorst en de Inspecteur in de gelegenheid gesteld het strafdossier over te leggen, aan welk verzoek de Inspecteur bij brief van 14 maart 2016 gevolg heeft gegeven.

2.2.1. Zowel voorafgaand aan als tijdens het tweede onderzoek ter zitting heeft belanghebbende het Hof verzocht twee getuigen op te roepen. Aan dit verzoek heeft het Hof geen gevolg gegeven.

2.2.2. Het Hof heeft geen gevolgen verbonden aan het feit dat de Inspecteur het strafdossier pas bij brief van 14 maart 2016 heeft overgelegd. Het Hof heeft daartoe geoordeeld dat belanghebbende door de

late inbreng niet is benadeeld in haar stellingname tegen de (navorderings)aanslagen, aangezien zij zelf steeds over het strafdossier heeft beschikt.

2.2.3. Met betrekking tot de (navorderings)aanslagen over de jaren 2000, 2001 en 2004 heeft het Hof op grond van de in het OPV beschreven bevindingen uit het FIOD-onderzoek, de strafrechtelijke veroordeling van de DGA en een door de DGA tegenover het Hof afgelegde schriftelijke verklaring over de wijze van factureren door C aan belanghebbende, aannemelijk geoordeeld dat de vluchtfacturen valselijk zijn opgemaakt. Door de vluchtfacturen en de daaruit voortvloeiende schulden op te nemen in haar administratie en daarop de aangiften voor de vennootschapsbelasting voor de hiervoor genoemde jaren te baseren, heeft belanghebbende naar 's Hofs oordeel voor die jaren niet de vereiste aangifte gedaan. Het Hof heeft hieraan het gevolg verbonden dat op grond van artikel 27e, lid 1, AWR op belanghebbende de last rust te doen blijken dat en in hoeverre de uitspraken op bezwaar met betrekking tot de jaren 2000, 2001 en 2004 onjuist zijn. Het Hof heeft belanghebbende in dat bewijs niet geslaagd geacht.

2.2.4. Met betrekking tot de jaren 2002 en 2003 heeft het Hof geoordeeld dat de Inspecteur de correcties van de belastbare winst in redelijkheid heeft kunnen baseren op de gegevens die zijn gebleken uit het controle-onderzoek en het FIOD-onderzoek. Vervolgens heeft het Hof geoordeeld dat voor zover de correcties door belanghebbende (meer) genoten winst betreffen, de bewijslast op de Inspecteur rust en dat het Hof niet twijfelt aan de juistheid van hetgeen de Inspecteur omtrent die correcties heeft gesteld in de correctiebrieven. Voor zover de correcties zien op aftrekbare kosten heeft het Hof geoordeeld dat de Inspecteur die aftrekposten gemotiveerd heeft bestreden en dat belanghebbende daartegenover niet aannemelijk heeft gemaakt dat de correcties ten onrechte zijn aangebracht.

2.3.1. Middel I richt zich, met onder meer een beroep op het arrest van het EHRM van 15 maart 2016, no. 39966/09, Gillissen, ECLI:CE:ECHR:2016:0315JUD003996609, tegen het hiervoor in 2.2.1 vermelde oordeel van het Hof.

2.3.2. Indien, zoals in het onderhavige geval, een partij de rechter verzoekt getuigen op te roepen op de voet van artikel 8:63, lid 3, Awb, staat het de rechter vrij alleen dan (zelf) een getuige op te roepen indien hem dit in het kader van de op hem rustende taak zinvol voorkomt (zie HR 23 mei 2014, nr. 12/05526, ECLI:NL:HR:2014:1194). Ook in een dergelijk geval zal van de partij die het verzoek doet in beginsel mogen worden verwacht dat zij voldoende concreet vermeldt op welke van haar stellingen het door middel van de getuige(n) te leveren bewijs betrekking heeft en, voor zover mogelijk, wie daarover een verklaring zou(den) kunnen afleggen (vgl. HR 10 oktober 2014, nr. 13/05775, ECLI:NL:HR:2014:2924).

2.3.3. Het Hof heeft aan de afwijzing van het verzoek tot het oproepen van getuigen kennelijk onder meer ten grondslag gelegd dat het verzoek niet was gespecificeerd. Met dit oordeel heeft het Hof het hiervoor in 2.3.2 overwogene niet miskend. Het hiervoor in 2.3.1 vermelde arrest van het EHRM brengt niet mee dat de rechter gehouden is tegemoet te komen aan een verzoek om getuigen op te roepen of die getuigen uit eigen beweging op te roepen indien een dergelijke specificatie ontbreekt (vgl. ABRvS 11 april 2018, nr. 201703978/1/A2, ECLI:NL:RVS:2018:1200). Voormeld oordeel kan, als verweven met waarderingen van feitelijke aard, voor het overige in cassatie niet op juistheid worden getoetst en is ook niet onbegrijpelijk. Aangezien dat oordeel 's Hofs afwijzing van het verzoek getuigen op te roepen zelfstandig draagt, faalt middel I.

2.4. Middel II richt zich tegen het hiervoor in 2.2.2 vermelde oordeel van het Hof.

Bij dat oordeel is het Hof kennelijk, in navolging van partijen, ervan uitgegaan dat het strafdossier een op de zaak betrekking hebbend stuk is. Dit uitgangspunt wordt in cassatie niet bestreden. Hiervan uitgaande heeft het Hof terecht erop toegezien dat het strafdossier (alsnog) werd overgelegd (zie HR 23 mei 2014, nr. 12/01827, ECLI:NL:HR:2014:1182). Voor zover het middel anders betoogt, faalt het.

's Hofs oordeel dat geen gevolgen worden verbonden aan de late overlegging van het strafdossier omdat belanghebbende daardoor niet is geschaad in haar stellingname tegen de (navorderings)aanslagen, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting (zie HR 17 augustus 2018, nr. 17/00879, ECLI:NL:HR:2018:1319, rechtsoverweging 2.2). Het oordeel kan, als verweven met waarderingen van feitelijke aard, voor het overige in cassatie niet op juistheid worden getoetst en is ook niet onbegrijpelijk. Middel II faalt daarom ook voor het overige.

2.5.1. De middelen III tot en met VI richten zich tegen de hiervoor in 2.2.3 en 2.2.4 weergegeven oordelen van het Hof. Zij lenen zich voor gezamenlijke behandeling.

2.5.2. Voor zover de middelen berusten op de veronderstelling dat het Hof zijn hiervoor in 2.2.4 vermelde oordelen heeft gebaseerd op de zogenoemde omkering en verzwaring van de bewijslast, falen zij aangezien de middelen in zoverre berusten op een verkeerde lezing van 's Hofs uitspraak.

2.5.3. Middel III slaagt voor zover het is gericht tegen 's Hofs oordeel dat belanghebbende voor het jaar 2004 niet de vereiste aangifte heeft gedaan. De hiervoor in 2.2.3 weergegeven motivering van dat oordeel is daartoe ontoereikend. Die motivering is gebaseerd op de overweging dat de vluchtfacturen valselijk zijn opgemaakt. Echter, niets is vastgesteld omtrent een verband tussen die facturen en de correcties voor het jaar 2004.

Het vorenstaande brengt mee dat de middelen IV, V en VI, voor zover zij betrekking hebben op het jaar 2004, geen behandeling behoeven.

2.5.4. De middelen III tot en met VI kunnen voor het overige niet tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien artikel 81, lid 1, van de Wet op de rechterlijke organisatie, geen nadere motivering, nu de middelen in zoverre niet nopen tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling.

2.6. Gelet op het hiervoor in 2.5.3 overwogene kan de uitspraak van het Hof niet in stand blijven. Verwijzing moet volgen voor een hernieuwde beoordeling van de aanslag voor het jaar 2004, waarbij in de eerste plaats moet worden onderzocht of voor dat jaar de vereiste aangifte is gedaan.

3. Proceskosten

De Staatssecretaris zal worden veroordeeld in de kosten van het geding in cassatie.

4. Beslissing

De Hoge Raad:

verklaart het beroep in cassatie gegrond,
vernietigt de uitspraak van het Hof, doch uitsluitend voor zover daarbij de uitspraak van de Rechtbank betreffende de voor het jaar 2004 opgelegde aanslag in de vennootschapsbelasting is bevestigd,
verwijst het geding naar het Gerechtshof 's Hertogenbosch ter verdere behandeling en beslissing van de zaak met inachtneming van dit arrest,
gelast dat de Staatssecretaris van Financiën aan belanghebbende vergoedt het door deze ter zake van de behandeling van het beroep in cassatie betaalde griffierecht ten bedrage van € 501, en
veroordeelt de Staatssecretaris van Financiën in de kosten van het geding in cassatie aan de zijde van belanghebbende, vastgesteld op € 2.004 voor beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Dit arrest is gewezen door de vice-president R.J. Koopman als voorzitter, en de raadsheren E.N. Punt, P.M.F. van Loon, M.E. van Hilten en E.F. Faase, in tegenwoordigheid van de waarnemend griffier E. Cichowski, en in het openbaar uitgesproken op 5 oktober 2018.